

Då den
wälförtränte
professorens wijd
kongl. Academien i
Åbo, then edle
och...

82 Aa 7 12

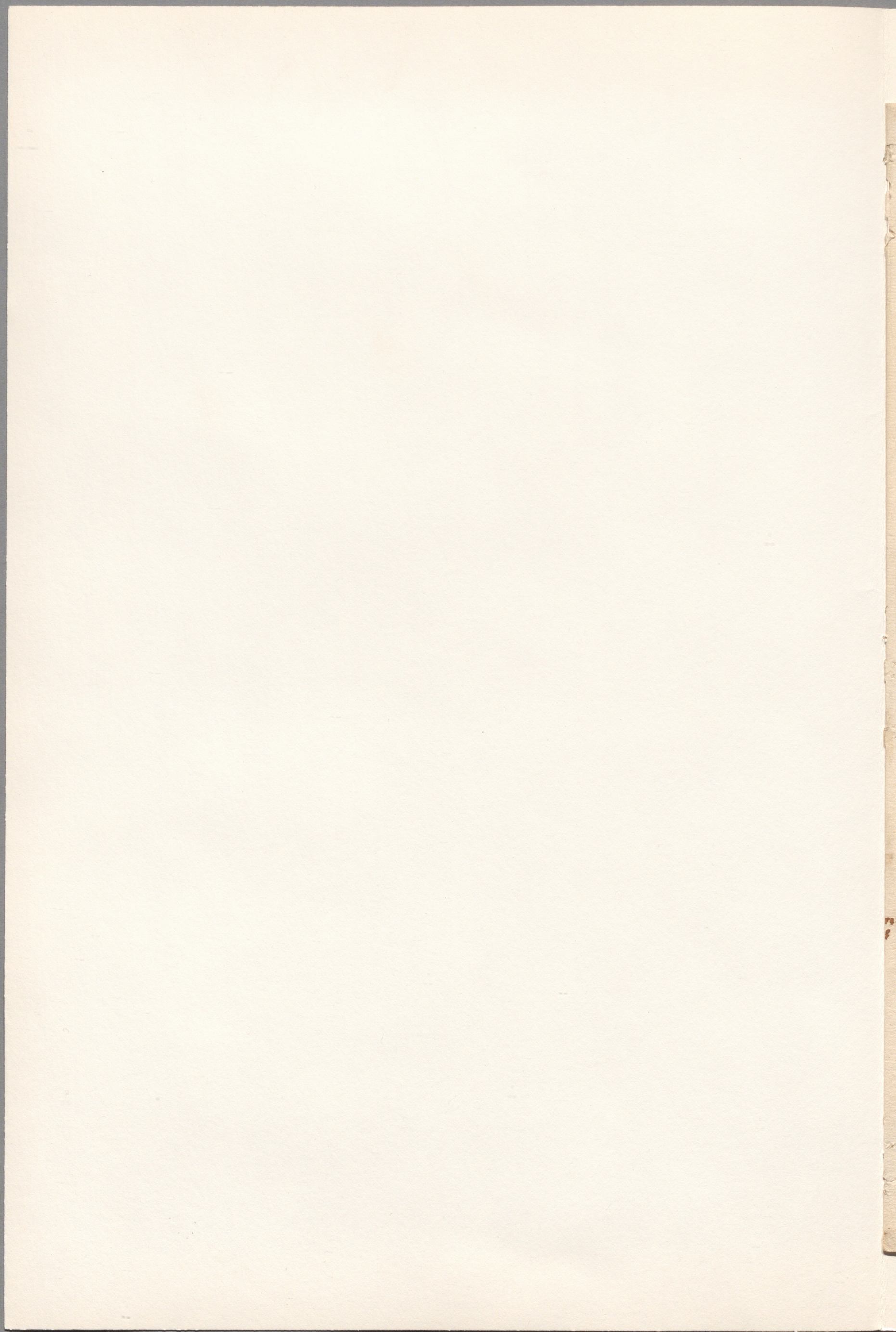
National Library
of Sweden

ALANDER, C.

1695

[Elmbladhska samlingen. 12.]

82 Aa 7:19.

Wem wil sig någon Tijd nu mehr Förhoppning
göra/
I detta Wärel-Lopp til ändes kunna föra/
Det han med fullgod Skåhl/ och af all hugnads
Slut/
Har fog och lämpa at sig loswa långt förut?
När det doch icke kan nå någon wisheet/ aller
Wens Sinne fågna/ om det skönt än mycket galler?
Ty alltid wissa sig så swära hinder-sätt/
At hwar-en med alt Slut uphöra måste slått.
Så kund' om någon ting och ingen mehr förmoda
I Tilwärt/ upkomst och fast många Dygders goda;
An det om dig/ bror CARL/ i dijne spåde Åhr/
Föråldrar tin/ som nu bedröfwes af din Båhr/
The/ som af Ått och Stånd å i stort Heders-wärde/
Haa tänckt/ då tu af dem til alt godt böijas lärde/
Och ingen Orsaak gaf som war af någon Krafft/
At taga Hoppet bort thet de förr om dig hafst.
Ach hopp af starka Skåhl! Ett Lyckans godt allena
Tig gifwas war ey nog/ min Bror/ i åldren klena;
Ty din förnåhma Ått beprydde tin Gestalt
Så högt/ at när man den hugkommer tyckes alt
Det Lyckan har i macht wid dig sig hafwa sunnit/
Och du Narcissum sielf i Täckheet hafwa wunnit;
Din fågring öfswergick ditt Nimmes årsde Art/
För den all qwickheetz Lust Naturen intet spart.
Jag wil här med fåå Ord alt fatta hwad jag täncker:
Sielf Himlen ey förmått beståra flere Skåncker
ith den han likna wijd Östyldigheetens Stånd
Har welat/ än det dig war skånckt med öpen Hand.
Men huru snart är ock/ Ach! detta wissa Hoppet
Åhr/ Heri PROFESSOR och min Moster/ mitt i Loppet
Til sitt högst-önskte Måhl/ betagit/ då ehrt Barn/
Af allom ålftas wårdt/ blef snart i Dödsens Garn.
Doch som min början gaf det med/ at intet wichtigt
I detta Wärel-Lopp kan loswas/ men alt flychtigt;
Så skal och här där moot det wara sagt fullsant/
Jag där på gifwa will hwad ålftas kan i Pant:
Alt hwad Gudz Helga Ord öf kungör om hans Nåde
Moot all sin Helgon/ när the uthstädt Dödsens Wåde;
Där om må åfwen wij fast säkert detta Slut/
Öf göra förrn wij seet/ och loswa fritt förut:

Thet

Thet öfwerflödigt är äth denna lufwa Siälen
 Och så förunt / at Hon / hwad Kroppen Plåge-Trålen
 Bedröfwade förglömbdt / och äger sådan Frögd /
 Som kannes blott af den / som der af är förnögd.
 Fördenstul fabr nu wäl wår aldrakärste Broder /
 Dig förja torf ey Slächt / ey Fader eller Moder ;
 At det ey tyckas må som wij misunte dig
 Din Glädje / Frögd och Roo du haar Ewimerlig.
 CONRAD QUENSELL.

Sap. IV 13.

Han är snarlīga fullkommen worden / och hafwer
 öpfylt många åhr.

Hwad hielper oss at wij i Werlden länge lefwa /
 Och här i längan tjd bland mycken Dro swäfwä?
 Hållt intet säkert fins en nån warachtig Stad /
 Wårt Luf är som ett Glas / ett Strå / en Röt / ett Blad /
 Wår Wårt är lik den Man som uti Lufften bngde
 Ett kost och hårligt Slot / lik den i Watnet plögdé.
 Wij si ju dagelig hur alt sin Enda när
 I Tijden Tijden sielf sitt Måhl och Inchtan får.
 O mehr än usle Werld O arme Adams Kønne /
 Hwi öfwes du så högt / hwi will dit fräcka Sinne
 Med öpne ögon blindt en märcka hwem du äst?
 Du synes Werldens Wård / och är less blått en Gåst.
 Här rönes Sol klar och hur Döden hwar Dag skiller
 Från Werlden Roosor små och aldra skönste Lillier
 När Etter-Måsslan gror / och annat ofårt Kram /
 Dngd Rötter rockas opp / men Odngd wäper fram /
 Och nmtan ! mången Skald odngdig arg och stngger /
 Går lustigt Bahnan fram för all obelsa trngger /
 Twårt om den med all Skial wor wård see Nestors åhr.
 Borttrcker Atropos uti des lufwa Wåhr.
 Herz Carl Alander ung kost dngdig utan fläckar /
 Betäncken Menske Barn / O usla Matkesäckar :
 Des spåda Lefnadz Trå har Clotho slitit af /
 Förn Sländan blifwit half / fast han mehr fruchtan gaf /
 An mången som har nådt sin isgrå winters Alder /
 Ach ! den Blöswära Synd alt sådant ostick wålder /
 Förstånd och Snällhet ej hoos åldren altid står /
 En Gubbe offta är / et Barn med Duf-gråt hår /
 Men hwad för Sinn och Art denn Salig Pilten hade /
 Han endast om all Dngd och Lydna winning lade /
 Hans snabba Minne wäl at undra billigt war /
 Där med han längst förtient bli i wårt Minne qwar /

Nu

Ru Säll och trefall Säll den så snart Wägen hunnit/
Som alla löpa bör/ han har en tapt men wunnit.
Han bör en Sörjas mer/ han har en faster Borg/
Han niuter Himmelst Lust/ wij lefwa än i Sorg.

Sic currens stadium decursu præpere Noster,
Absolvit: plures linquens post terga tenellus
Asperitque genis tristes lacrymas genitorum.
Cœlica Jubila nunc animo capit ille beatus,
Interea hoc busto servatur terrea moles,
Olim at jungentur cum clasica læta vocabunt.

Ex debito misit
SVEN MELANDER.

Kan sungas under den Melodie :
Thet wijda willa Haaf/ etc.

^{1.}
Compassen Glädie är i Eidsmans sorgse Mod/
Som idet grymma Haaf/ går waga Liff och Blod:
Magnetten wissar Wäg/ der Wäg en finnes just/
I willo stoor och storm är han den luffste Lust.

^{2.}
Af Wijse Wijsheets Barn förundrat är mång gång/
Til stoorre Polens Högd/ hur Magnes styr sin gång/
I Regn i Snö och Yhr/ hans Krafft en mindre är/
Än då sin glimmand Gångh utbreder Titan står.

^{3.}
Nätt lijk Compas war du CARL, Phœbi kuffwa Bilt:
Magnetten Dygden war som stod såå strick affkilt
Från höga Wijdsoms Pool; din ålder war en stoor/
Förståndet större fans än någon nogsam tloor.

^{4.}
Låt nu tin lärde Faar/ tin Moor det Dygde=Lius/
Hwars Lust hwars eenda Tröst/ tu wast i deras Huus/
Låt dem förundra sig uppå din Magnetkrafft/
Som stod åth Pindi Pool bestånckt af Wijdsoms safft.

^{5.}
Ach hur tin Faar och Moor haa wåntat sig sin Tröst/
Af dig/ O lilla Wån! uti dess ålders Höst/
En högre Pool dock haar din Magnet träffat an/
Sij RätteStjärnan war tin JESUS Frälserman.

ERICUS RUDA.

